

**VIRGINIE
GRIMALDI**

KIRKKAIMMAT

tähdet

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ranskankielinen alkuteos: *Il est grand temps de rallumer les étoiles*
Copyright © Librairie Arthème Fayard, 2018

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Kirjan mottoon lainatun lauseen Romain Garyn *Aamunkoiton lupaus* -romaanista on suomentanut Ulla-Kaarina Jokinen.

ISBN 978-951-1-44703-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Kun katsoi hänen silmiinsä, tunsu viihtyväänsä
niissä niin hyvin, ettei enää kaivannut
minnekään muuante.

Romain Gary, *Aamunkoiton lupaus*

Vielä elävien äitien pojat, älkää unohtako,
että äitinne ovat kuolevaisia. En ole kirjoittanut
turhaan, jos edes yksi teistä tämän kuolinlaulun
luettuaan kohtelee kauniimmin omaa äitiään.
Osoittakaa äideillenne rakkautta paremmin kuin
minä osasin. Katuvan ja surevan oikeudella minä
neuvon teitä, ilahduttakaa äitiänne joka päivä.

Albert Cohen, *Le livre de ma mère*

Äidilleni

Anna

- Anna, tule konttorille, kun tarjoilu on hoidettu. Olisi vähän asiaa.

Solmin esiliinan vyötäisilleni ja kierrän salin vielä kerran ennen kuin ensimmäiset asiakkaat saapuvat. Tiedän kyllä, mitä asiaa Tonylla on, sillä kuulin eilen keskustelunpätkän, jota ei ollut tarkoitettu minun korvilleni. Oli jo aikakin.

Kolmessa kuukaudessa Auberge Blanche on nousssut Toulousen ravintoloiden parhaimmiston. Meillä oli jo valmiiksi kiireistä, mutta nyt väkeä lappaa ovista ja ikkunoista. En ehdi siivoamaan pöytiä ennen kuin seuraavat asiakkaat jo valtaavat ne. Olen ainoa tarjoilija, sillä Tony auttaa vain, kun hänellä ei ole muuta tekemistä.

Kun olin viime maanantaina viemässä paahtovanukasta kuutospöytään, korvani menivät yhtäkkiä lukkoon, näköni hämärtyi ja jalat kävivät veteliksi. Jälkiruoka päättyi asiakkaan päälle ja minä pomon toimistoon.

Tony aloitti keskustelun huutamalla, mutta siihen minä olen tottunut, se tarkoittaa, että hän on huolissaan. Kerran hän paljasti minulle, että hänellä on *situs inversus*: sydän oikealla puolella ja maksa vasemmalla. Ilmeisesti se tekee myös kommunikoinnista nurinkurista.

- Mitä hittoa sinä söhellät, Anna?
- Sitä hittoa, että minä pökräsin.

- Miksi ihmeessä sinä niin menit tekemään?

- No tietenkin siksi, että ihmiset saisivat vähän viihdykettä!

Eikö tänä iltana ollutkin vähän turhan hiljaista?

Tonyn kiukku haihtui pitkän huokauksen mukana ja hän siirtyi empatiavaiheeseen.

- Okei. Oletko sinä nyt kunnossa?

- Tuntuu jo paremmalta. Pystyn kyllä palaamaan töihin.

- Minä voin hoitaa tämän illan. Mutta tulet taas huomenna, eikö niin?

- Olenko kertaakaan jättänyt tulematta?

Tony virnisti. Minä tartuin tilaisuuteen.

- Minä olen väsynyt, Tony. Olen kohta neljäkymmenen enkä enää jaksa tällaista tahtia. Olisi tosi hyvä, jos palkkaisit jonkun toisenkin.

- Tiedetään, tiedetään, olet sanonut siitä ennenkin. Katsotaan, mitä voin tehdä.

Hän tarttui puhelimeen ja soitti rakastajattarelleen Estellelle kertoakseen, että haluaisi olla juuri sillä hetkellä tämän pökyissä. Päättelin, että keskustelumme oli päättynyt.

Naapurini Paul inttää, että minun pitäisi vaihtaa työpaikkaa. Hän pitää isältään perimäänsä kulmakauppaa ja on selvästi-kin sitä mieltä, että haikarat tuovat ihmisille työpaikkoja. Ne ovat vaihtaneet alaa, koska nykyään vauvat kasvavat ruusun-
nupuissa ja kaalinpäissä.

Totuus on, ettei minulla ole pätevyyttä mihinkään muuhun työhön. Lukion jälkeen minä suoritin hallinnon alan tutkinnon. Viimeisenä koepäivänä sain tietää olevani raskaana, ja koska Mathiaksella oli kohtalaisen hyvä palkka, me päätimme, että minä jäisin hoitamaan Chloéa. Kun tyttö kolme vuotta myöhemmin aloitti leikkikoulussa, minä lähetin kymmenittäin työhakemuksia kirjanpitofirmoihin ja virastoihin. En päässyt kuin yhteen työhaastatteluun, ja sen kuluessa ymmär-

sin kaikki virheeni: minulla ei ollut päivääkään työkokemusta, olin ollut kolme vuotta kotona lepertelemässä pikkulapselle ja kaiken kukkuraksi kehtasin vastata ”ei”, kun minulta kysyttiin: ”Onko sinulla lapselle hoitaja, mikäli sattuu jotain kiireellistä?” Ei minussa ollut vastusta karaistuneille ja ylikoulutetuille hakijoille, joiden prioriteetit eivät olleet kasvaneet heidän kohdussaan.

Minä siis tartuin työtarjoukseen, jonka sain Mathiaksen kaverilta, omaa ravintolaansa pyörittävältä Tonylta. Seitsemän ensimmäistä vuotta olin töissä vain lounastarjoilun loppuun, joten ehdin viettää loppupäivän tyttöjen kanssa. Kunnes minulla ei sitten ollut muuta vaihtoehtoa kuin tehdä myös illat.

Olen juuri vetänyt metallisäleikön oven eteen, kun Tony viittoo toimistohuoneestaan. Astun sisään ja istun häntä vastapäätä.

- Sinähän tiedät, että tykkään sinusta, Anna.

Situs inversus. Tämä ei tiennyt hyvää.

- Kuinka pitkään sinä olet nyt ollut täällä, kymmenen vuotta?

- Neljätoista.

- Neljätoista, niin se aika rientää. Minä muistan vielä kun tulit työhaastatteluun. Sinä olit sellainen...

- Asiaan nyt, Tony.

Hän hieroo ohimoitaan sormenpäällään ja huokaa.

- Estelle jäi työttömäksi, ja haluan ottaa hänet töihin.

- Ai! Tämäpä helpotus, minä jo luulin, että sinulla oli ikäviä uutisia! Pakko sanoa, että se ei ehkä ole ihan maailman paras idea, kun ottaa huomioon, että sinä olet naimisissa, mutta se on tietysti oma ongelmasi. Koska Estelle voi aloittaa?

Tony pudistaa päätään.

- Haluan ottaa hänet sinun *tilallesi*, Anna.

Tiedolta kestää monta sekuntia löytää tiensä aivoihini.

- Miten niin minun tilalleni? Mutta ethän sinä voi sellaista tehdä!

- Niin, minulla ei tosiaan ole mitään syytä erottaa sinua, vaikka kyllähän töitä aina löytää, kun tosissaan etsii. Mutta en minä halua antaa sinulle potkuja, etkä sinä ansaitse sellaista. Minulla onkin ehdotus: irtisanoudut vapaaehtoisesti. Sovitaan tämä yhdessä ja saat kiitokseksi hiukan ylimääräistä.

En tiedä kuinka pitkään minä seison siinä lamaannuksen vallassa. Niin pitkään ainakin, että ehdin ajatella kaikkia laskuja, joita en nytkään saa maksettua ajallaan. Nähdä mielesäni jääkaapin vielä tyhjempänä kuin se nyt on. Tajuta, että haastemiehiä alkaa rampata ovella harva se päivä. Kuvitella tyttöjen ilmeen, kun he kuulevat äitinsä olevan työtön.

- No, mitä sanot?

Työnnän tuolini taaksepäin ja nousen.

- Haista sinä Tony paska.

Chloén aikakirjat

Ennen kuin aloitan, haluan kiittää kaikkia teitä kommenteista. Kun vuosi sitten ryhdyin kirjoittamaan tätä blogia, en olisi uskonut, että niin moni olisi kiinnostunut lukemaan epävarman seitsemäntoista-vuotiaan ajatuksia. Kiitos <3

Chloé

Suoristin pipoa ja vilkaisin vielä viimeisen kerran peiliin. Ei huomautettavaa. Suojassa meikkivoiteen ja huulipunana takana olin valmis kohtaamaan päivän.

Harpoin kolme kerrosta alaspäin ja laitoin samalla kuulokkeet korville. Alaovi oli taas kerran rikki, ja kylmä tuuli tunki porraskäytävään. Kunpa se veisi mukanaan kusen löyhkän.

Lily oli jo bussipysäkillä. Hän vilkutti minulle, mutta en ollut huomaavinani vaan jatkoin matkaa. Tänäkään aamuna en nousisi hänen kanssaan bussiin.

Mitä hyötyä olisi mennä kouluun? Minun tulevaisuuteni on viitoitettu valmiiksi. Kolmen kuukauden päästä pääsen loppukokeista kirkkaasti läpi ja sitten kirjoittaudun humanistiseen tiedekuntaan. Turha toivo.

Opiskeleminen on pahimmassa tapauksessa maksullista ja parhaimmassakaan tapauksessa siitä ei makseta.

Eilisaamuna äiti sai taas yhden karhukirjeen. Hän piilotti sen housupinon alle niin kuin muutkin, mutta minä en ole hölmö. Tarjoilijan työn lisäksi hän joutuu silittämään naapureiden pyykkejä. En minä voi enää elää hänen siivellään. Ensi vuonna on pakko etsiä työpaikka.

Kävelin meidän lähiömme läpi ja katselin, kun se heräsi eloon. Aamut tuoksuvat toivolta. Ehkä tänään on päivä, jolloin kaikki muuttuu. Ilmaantuu jotain. Jokin kohtaaminen. Jokin idea. Jokin ratkaisu. Jotain uutta.

Joka aamu minä kirjoitan mielessäni haaveeni lyijykynällä paperille. Joka ilta minä kumitan ne pois.

Moikkasin jokaista vastaantulijaa. Me olemme asuneet täällä nyt viisi vuotta, ja tunnen kaikki. Leila oli viemässä Assiaa ja Eliasta kouluun. Rouva Lopez joi aamukahvia ikkunansa ääressä. Ahmed käveli autolleen. Marcel ulkoilutti kahta chihuahuaansa. Nina juoksi, että ehtisi bussiin. Jordan ei saanut mopoaan käynnistymään. Ludmila veti röökiä D-rakennuksen ovella.

– Mä odotin sua, hän sanoi avatessaan oven.

Ludmila asuu yksiossa kahdeksannessa kerroksessa. Olin siellä ensimmäistä kertaa. Hän viittasi minut istumaan vuodesohvalle.

– Malik sanoi, että suhun voi luottaa, Ludmila sanoi kurkottaessaan pakettia matalan pöydän alta. – Onks näin?

– Kyllä muhun voi luottaa.

– Keneltä sä yleensä ostat?

– En mä ole ennen ostanut, tämä on eka kerta. Poltan kave-
reiden jointteja.

– Okei. Näytä sitä sormusta.

Annoin hänelle kultasormuksen, ja hän tutki sitä asiantuntijan elkein.

- Tällä saa kymmenen, käykö?

Minä nyökkäsin päättäväisesti kätkeäkseni sen tosideikan, etten tiennyt, mitä ”kymmenen” tarkoitti. Hän näytti minulle pientä ruskeaa kuutiota, kääri sen folioon ja pani käteeni.

- Jos joku kysyy, sä ostit tämän Joelta.

Panin paketin reppuun kouluvihkojen ja kirjojen sekaan ja lähdin ovelle. Olin juuri sulkemassa ovea, kun Ludmila huikkasi:

- Hei etkö sä olekin se tyyppi, joka voitti viime vuonna koulun kirjoituskilpailun?

Olin niin kuin en olisi kuullut ja suljin oven.

Lily

3. maaliskuuta

Rakas Marcel,

lauantaina minä täytin kaksitoista ja sain kummitädiltäni synttärilahjaksi päiväkirjan: sinut. Kummitäti on oikein kiltti – varmaan hän yrittää paikata sitä, että hänellä on hampaat kuin majavalla –, mutta tässä hän meni pahasti metsään. Ensinnäkään minä en ole koskaan tajunnut, mihin päiväkirjaa tarvitaan, ja minulla on sitä paitsi ihan tarpeeksi tekemistä läksyissäkin. Kaiken kukkuraksi hän valkkasi sellaisen, jossa on pinkit kannet ja sydämiä. Hyvä kun ei paljetteja.

Koska en ollut aikonut koskea sinuun sormellanikaan, olin jättänyt sinut keittiöön siinä toivossa, että äiti tai Chloé heittäisivät sinut roskiin mainoslehtisten seassa. Tänään kuitenkin sattui yksi juttu, joka minun täytyy aivan ehdottomasti saada kertoa jollekin ja jota en voi kertoa kenellekään muulle. Minä siis väritin sinun kantesi paksulla punaisella tussilla, laitoin sinuun toisen munalukon (ei haukkuva koira venettä kaada) ja löysin sinulle täydellisen piilopaikan, mutta en sano mistä. (Chloé, jos luet tätä, lopeta heti paikalla tai kerron äidille, että käytät sen rintisikoita.)

Sinun nimesi on muuten Marcel, toivottavasti tykkäät. Se johtuu siitä, että olet punainen niin kuin

tokassa kerroksessa asuvan Marcel Mussonin naama (ja kalju).

En tiedä, kirjoitanko sinuun usein. Jos käy niin kuin finnivoiteen kanssa, unohdan sinut useimpina iltoina. Mutta yritetään nyt kuitenkin.

Minä siis kerron.

Tänä aamuna minulla oli bussissa maha kipeä. En ollut edes saanut muroja alas aamupalalla, se oli outoa, mutta luulin sen johtuvan enkun kokeesta. En muistanut kaikkia epäsäännöllisiä verbejä ja minua jännitti. Mutta kokeen jälkeenkin maha oli vielä kipeä. Aloin ajatella, että sen täytyi johtua edellisillan ruoasta. Me lämmitettiin Chloén kanssa äidin ravintolasta tuomaa häränhäntäpataa ja se maistui juuri niin yököttävältä miltä kuulostaakin.

Liikkatunnilla meillä oli korista. Huusin Théoa syöttämään minulle varmaan kymmenen minuuttia, ja sitten se totteli juuri sillä hetkellä, kun olin kirsittämässä hiuslenksua. Sain pallon suoraan nenään, ja siitä alkoi valua verta, joten ope laittoi minut pois kentältä.

Istuin kentän reunalla pää takakenossa ja vessapaperia sieraimissa (ei ollut pumpulia), kun kuulin takaani katsomosta hihittelyä. Siellä oli kaksi poikaa ja yksi tyttö pari luokkatasoa ylempää. Ne katsoivat minua. Poika – jonka naama oli muuten niin kuin ves-sanpönttö – kysyi, olinko saanut pallon myös perseeseen. Minä sanoin että en, pelkästään nenään. He hihittelivät ja tuijottivat minun takapuoltani ja silloin minä tajusin. Se selitti vatsakivun. Äiti oli selittänyt monta kertaa, mitä kuukautisten alkaessa tapahtui. Ja sitten niiden piti alkaa juuri silloin, kun minulla oli valkoiset verkkarihousut.

Minä peruutin seinän viertä pukuhuoneeseen. Verta oli joka paikassa, en ollut tiennyt, että sitä tuli niin paljon, pikkarit olivat niin kuin joku rikospaikka. Putsasin ne niin hyvin kuin pystyin ja laitoin vähän vessapaperia suojaksi mutta tajusin pian, ettei se riittäisi, joten litistin koko rullan ja panin sen alkkareihin.

Kävelin koko päivän sivuttain takki sidottuna vyötärölle, mutta ilmeisesti kukaan ei huomannut mitään. Pitää pyytää äitiä ostamaan siteitä.

Lily

P.S. Siinä tapauksessa että veri ei johdukaan kuu-kautisista, minulla on luultavasti naamaan saamani pallon aiheuttama aivoverenvuoto. Se vuotaa alakautta, ja huomenna olen kuollut.

Anna

Aamupalamme ovat aina samanlaisia. Aluksi minä kiellän telkkarin katsomisen ja yritän viritellä keskustelua, mutta kaikki yritykset törmäävät hiljaisuuteen. Lopulta vakuutan itselleni, että jos tuijotamme samaa näyttöä, me ainakin katsoimme samaan suuntaan.

Lily toljottaa piirrettyjä ja kaataa maitoa kulhoonsa.

- Äiti, voitko sä ensi kerralla ostaa oikeita muroja?

- Laitapa sitä toosaa vähän pienemmälle. Eivätkö nämä muka ole oikeita muroja?

Lily kääntää hetkeksi katseensa ruudusta ja katsoo minua vihreillä silmillään.

- Kai sä nyt tiedät, ettei tämä ole mikään oikea muromerkki, nämä ovat kuin styroksia! Pitää ottaa siitä keskihyllyltä, alahyllyllä olevat on ällöjä.

En ehdi vastata, koska Chloé työntää päänsä oven raosta, huikkaa "heippa" ja katoaa. Saan hänet kiinni, kun hän on jo melkein porraskäytävässä.

- Chloé, tulisitko hetkeksi istumaan meidän kanssa.

Hän kääntyy syvään huoaten. Meikkivoidetta on vaikka kahden tytön tarpeiksi.

- Ei oo nälkä.

- Niin, niin, ei sinulla ole koskaan aamulla nälkä. Mutta kai voit kuitenkin uhrata meille pikkuisen aikaa? Tämä on ainoa aika päivästä, kun ehditään näkemään.

- No ei se ainakaan mun vika ole! Chloé tiuskaisee silmät salamoiden ja lähtee harppomaan portaita alas.

Seison vielä pöllämystyneenä porraskäytävässä, kun ovipuhelin soi. En vastaa, koska en ole kutsunut ketään, ja yhdeksässä tapauksessa kymmenestä alhaalla odottaa joku, joka haluaa myydä minulle rullakaihtimia tai sopia treffit Jehovan kanssa.

Kahden minuutin päästä ovelle koputetaan. Kurkotan varpaillani katsomaan ovisilmästä. Toisella puolella odottaa mies, jonka tapaaminen tuntuu tasan yhtä kiehtovalta kuin kolonoskopia. Tiedän jo, mitä on luvassa, mutta minulla ei ole vaihtoehtoja. Avaan oven.

- Rouva Moulineau? Hyvää päivää, nimeni on Renard, olen haastemies. Voinko tulla sisään?

Kysymys on retorinen, sillä hän on asunnossa jo ennen kysymysmerkkiä. Hän selaa kansiotaan ja ottaa sieltä paperin. Suljen olohuoneen oven, jotta Lily ei kuulisi.

- Hyvä että sain teidät kiinni. Te ette ole tainnut saada viestejäni?

- Kyllä minä sain ne. Olen pahoillani...

- Te siis tiedätte, miksi olen täällä? hän keskeyttää. - Tulin tuomaan teille 5 225 euron maksumääräyksen luottolaitos Cefitikselle.

Otan asiakirjan ja hänen ojentamansa kuulakärkikynän, silmäillen pintapuolisesti tekstiä ja allekirjoitan paperin seinää vasten.

- Saanko esittää yhden kysymyksen? minä kysyn, kun olen palauttanut paperin.

- Totta kai.

- Jos minulta kerran on jäänyt useampi kuukausimaksu väliin, miten te luulette, että pystyn nyt suorittamaan 5 225 euroa yhdellä kertaa?

Hän kohauttaa epolettejaan ja sommittelee kasvoilleen osaaottavan hymyn.

- Olen pahoillani. Rahalaitos on ollut kärsivällinen saata-
viensa suhteen, mutta te olette lipsunut sitoumuksista.

- Yrittämisestä tämä ei tosiaankaan ole kiinni! Olen mak-
sanut tätä lainaa takaisin jo vuosikaudet, joka kuussa 110
euroa paitsi kolmena kuukautena, joina en ole mitenkään saa-
nut raavittua rahoja kasaan. En mitenkään. Eivät kai he voi sen
takia vaatia koko loppuerää maksuun!

- Kyllä voivat. Cefitis ehdotti teille uutta maksuaikatau-
lua, jotta saisitte kirittyä kiinni väliin jääneet maksut, mutta
te noudatitte sitä vain kuukauden. Myös minä olisin voinut
ehdottaa erilaisia järjestelyjä, mutta te ette vastannut viestei-
hini. Nyt on valitettavasti liian myöhäistä neuvotella.

Haluaisin väittää vastaan, anella. Vakuuttaa, etten yri-
tä huijata, että yritän kyllä noudattaa sitä hiton maksuaika-
taulua - sitä ja kahden muun velkojan vastaavaa -, mutta
koko palkkani menee velkojen maksuun. Jos joskus saankin
pidettyä pääni pinnalla monta kuukautta, sitten yli pyyhkäi-
see aina jokin aalto, ja vene hörppää vettä. Auton kardaaniak-
seli menee poikki, pesukone hajoaa, Lilyllä on kouluretki tai
Chloé tarvitsee kokoa isommat rintsiikat. Jotkut ihmiset pitä-
vät yllätyksistä, mutta minä haaveilen siitä, ettei mitään yllät-
tävää tapahtuisi. Haluaisin sanoa tälle miehelle, etten suin-
kaan ole tuhlannut rahoja viikon etelänmatkaan tai ostellut
niillä koruja. Jos en olisi ollut todella ahtaalla, en olisi kos-
kaan ottanut lainaa niin älyttömällä korolla. Haluaisin sanoa
haastemiehelle kaiken tämän, mutta saan aikaan vain pienen
uikutuksen ja purskahdan itkuun.

Haastemies on kiusaantunut ja minä olen kiusaantunut,
koska olen pannut hänet niin kiusalliseen tilanteeseen. Kun
yritän koota itseäni, hän yskähtää ja on jo laskemassa kättä
olalleni mutta muistaa sitten, etten minä ole hänen ystävän-
sä, ja alkaa selailta papereitaan.

- Olen pahoillani, hän lopulta toistaa.

- Entä jos en pysty maksamaan, mitä sitten tapahtuu?

Hän huokaa.

- Meidän on vietävä juttu tuomioistuimeen, jotta velka voidaan periä kaikilla käytössä olevissa keinoilla. Kokemukseni perusteella perintähakemus hyväksytään.

- Asia siis viedään ulosottoon?

- Se on yksi keinoista.

- No siinähan meillä onkin täydellinen ratkaisu! Minulla on pian kaksikymmentä vuotta vanha auto, jonka ikkunat eivät enää aukea eikä kolmosvaihde toimi - siitä saa takuulla ainakin 30 euroa. Sitten jäisikin uupumaan enää 5 195. Ja voisihan minä ottaa alivuokralaisen. Onhan tämä tosin kaupungin vuokratalo ja hissi vähän reistailee, mutta tarjokkaita olisi varmaan pilvin pimein...

En ehdi lopettaa lausetta ennen kuin Lily avaa olohuoneen oven maitoviikset ylähuulella. Hän kohottaa kulmiaan nähdessään märät poskeni.

- Mikä sulla on?

- Ei tässä mitään, minä vastaan ja kuivaan naamani käden selällä.

Lily on ilmeisesti kuullut koko keskustelun. Hän kohottaa leukaansa haastemiestä kohti.

- Miksi sä itket? Johtuuko se tosta haastemiehestä?

- Haastemiehestä, Renard korjaa. - Olinkin tästä juuri lähdössä, mukavaa päivänjatkoa.

Hän avaa oven, katsahtaa vielä minuun ja lähtee laskeutumaan portaita. Ennen kuin olen ehtinyt sulkea oven, Lily työntää päänsä ovenrakoon ja huutaa:

- Haasta tiedät kyllä mikä!

Sitten hän vetää toppatakin päälle ja repun selkään ja häipyä.

Chloén aikakirjat

Torstai on paras päivä lintsata. Lilyllä on koulua viiteen eikä äiti tule työvuorojen välissä kotiin koska käy tapaamassa mummmia. Minulla on asunto käytössäni enkä ole kenenkään sisko enkä tytär. Voin tehdä mitä haluan, tuoda meille kotiin kenet haluan.

Me olemme tapailleet Kevinin kanssa nyt kuusi päivää. Taidan olla rakastunut. Kevin on kiva. Hän on töissä leipomossa, ja hän näyttää aina ilahtuvan, kun näkee minut ostamassa leipää koulun jälkeen. Hän ei ole kovin hyvännäköinen, mutta nykyään suhtaudun epäilyksellä hyvännäköisiin jätkiin.

Meidän juttu alkoi viime perjantaina. Minä ostin patongin kuten tavallista ja näin hänet takahuoneessa työntämässä pulia uuniin. Hän hymyili minulle ja antoi merkin, että odottaisin ulkona. Hän tuli parin minuutin päästä tupakka suupielessä.

- Moi, mä olen Kevin.

- Mä olen Chloé.

Hänellä oli jauhoa poskella ja siniset silmät.

- Asutko sä täälläpäin?

- Joo, C-talossa.

- Sut on aina ilo nähdä.

Laskin katseeni ja tunsin, kuinka punastuin. Nolostun aina, kun joku lausuu minulle kohteliaisuuden. Se on kuin saisi liian kalliin lahjan.

Kevin tarttui leukaani ja kohotti hellästi kasvojani.

– Mä pääsen kaheksalta, tuutko mua vastaan?

Kahdeksalta olin käynyt suihkussa, laittanut tukkani, meikannut, kokeillut kaikkia mahdollisia vaatteita ja jättänyt Lilyn telkkarin eteen pantuani hänet lupaamaan, ettei hän kertoisi äidille.

Yhdeltätoista, juuri ennen kuin äiti tuli kotiin, minä kipuusin sänkyyn käyden päässäni läpi illan filminauhaa. Kevinin laittamat eväsleivät, penkki lammen rannalla, hänen reitensä minun reittäni vasten, hänen huulensa minun huulillani, hänen äänensä, joka kuiskutti minun olevan kaunis, hänen jääkylmät kätensä, jotka hiipivät villapaitani alle, hänen lantionsa, joka painautuu vatsaani vasten. Sanoin ei, kun hän ehdotti, että menisimme hänen autoonsa, ja vaistosin, että häntä harmitti. Hän poltteli hiljaisena, kulmat kurtussa, joten painauduin häntä vasten ja sujautin käden hänen kalsareihinsa. Sen jälkeen hän oli koko illan tosi ihana.

Kun tänä aamuna kerroin hänelle, että kämppä olisi tyhjä koko iltapäivän, hän lupasi tulla saman tien. Annoin ovikoodin ja hän tuli kahdelta. Kasvoissa ei ollut jauhoa, sillä hänellä oli vapaapäivä. Hän ojensi minulle pienen pussin. Tuulihattuja.

Me istuimme sohvalla, puhelimessani soi romanttinen soittolista. Laskin pääni Kevinin olkapäälle ja tartuin häntä kädestä. Hän silitti kämmentäni peukalollaan. Kevin näytti söpösti hellyydenkipeältä. Ei yhtään samalta kuin ne, joiden kanssa olin ollut ennen ja jotka olivat kiinnostuneita vain siitä yhdestä asiasta. Jotka vain ottivat mutta eivät antaneet mitään. Se vähäpätöiseltä vaikuttava ele, kättäni silittävä peukalo, se tarkoitti ehkä, että Kevin oli se oikea. Ehkä hän oli *oikeasti* kiinnostunut minusta. Ehkä päälleni sataisi rakkautta ja hellyyttä, ehkä me alkaisimme tehdä yhteisiä suunnitelmia,

minä olisin hänelle tärkeä. Minäkin halusin osoittaa, että hän oli tärkeä. Kevinillä oli varmaan aika vähän tilaisuuksia tavata ketään, koska hän oli töissä leipomossa. Käänsin kasvoni häntä kohti ja kohotin huuleni. Hän nousi seisomaan pakottaen minutkin nousemaan ja läimäytti reisiään.

- No saanko mä nähdä sun huoneen?

Lily

16. maaliskuuta

Rakas Marcel,

toivottavasti sinulle kuuluu hyvää etkä ole vihainen, kun piilotin sinut patterin taakse. Luulin, että äiti oli laittanut sen pois päältä.

Kun nyt kerran kysyt, minulla menee vähän niin ja näin. Vuoden alussa minulla ei ollut vielä mitään ongelmia Julietten ja Manonin kanssa. Kaikkien mielestä he ovat mahtavia, jo sen takia että he ovat kaksoset (kaksi yhden hinnalla). Lisäksi heidän isänsä on Kev Adamsin (sen näyttelijän) äidin kampaajan serkku, ja kaikki rakastavat Kev Adamsia, paitsi ne, jotka lukevat valinnaisaineena latinaa ja kreikkaa, mutta ketä kiinnostaa, kenestä jotkut latinan ja kreikan pänttääjät tykkäävät.

Minulla ei ollut kaksosista aikaisemmin mitään erityistä mielipidettä, mutta se muuttui kuin veitsellä leikaten, kun he huomasivat minun olevan olemassa. Kaikki vain sen takia että asetuin ehdolle luokan edustajaksi kouluneuvostoon. Kukaan ei ollut varoitannut, että Manon halusi olla ainoa ehdokas. Minä sain vain yhden äänen (se ei ollut oma ääneni - kiitti Clelia), joten en ymmärtänyt, miksi kaksoset rupesi-

vat minulle inhottaviksi. Koska he eivät ole keksineet vesikidutusta, inhottavuus tarkoittaa vain kamppaamista käytävillä tai leivänsisuspalleroiden heittelemistä ruokalassa, mutta oli joka tapauksessa paljon kivempaa olla heidän silmissään näkymätön.

Joululomalla kerroin siitä Chloélle, en siksi että olisin halunnut kannella (en ole mikään kantelupukki) vaan siksi, että Chloé oli kuullut siitä jo valmiiksi Nahiman veljeltä (siinä vasta oikea kantelupukki). Pakotin Chloén vannomaan kautta kiven ja kannon, ettei hän sanoisi mitään, ja hän lupasi, mutta sitten hän kuitenkin etsi kaksoset käsiinsä koulun portilla. Se niistä kivistä ja kannoista. Chloé sanoi kaksosille, että minä olin herkkä, että heidän käyttöksensä oli loukkaavaa, että heidän piti kuvitella, mitä itse tekisivät hänen sijassaan. He tekisivät takuulla samoin suojellakseen omaa siskoaan... Kaksoset olivat ihan punaisia ja nyökyttelivät naamat piilossa kaulahuivin takana. Juliette lupasi, ettei kiusaisi minua enää ja Manon pyysi anteeksi. Seuraavana aamuna koko luokka nimitteli minua kantelupukiksi (minä *en* ole kantelupukki). Se oli ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun kerron siskolleni salai.

Anteeksi Marcel, edellinen kynä lakkasi toimimasta, piti hakea uusi. Nyt pitää kirjoittaa nopeasti, koska "Thalassa" alkaa ihan kohta.

Pariin viikkoon kaksoset eivät tehneet mitään. En tiedä miksi enkä kysynyt. Tänä aamuna kemiantunnilla meidän piti kuitenkin tehdä yksi koe pareittain, ja Mathis tuli minun viereeni. Nythän on niin, että Mathis on Manonin poikakaveri, eikä sitä voi olla tietämättä, sillä he viettävät kaikki välkät huulet yhdessä niin kuin jotkut pusukat. No minä joka tapauksessa